

Empatia

Eva Sánchez-Paniagua Villegas

Avorrit, enutjat i amb sorra dins les sabates, camino sense rumb només per fer una volta pel poble i deixar la imatge de les quatre parets que m'observen des que van tancar **"El teu gust"**. Un altre ERTO i el Pau sense saber si podrà continuar amb el restaurant. Pensaments angoixants travessen entre cella i cella i el vent fred del nord s'estavella, com un núvol de vidres, a **la pell freda** del rostre. Un soroll em lleva del meu ensopiment. En aixecar el cap el veig, assegut a terra, amb el barret fins les parpelles i aquell tros de cartró escrit "Demà, en podries ser tu". Em sobta veure'l ben escrit, amb l'accent i tot, no sé perquè.

Ens creuem la mirada, m'avergonyeixo i accelero el pas. Com s'hi arriba, al carrer? "Demà, en podries ser tu": la frase em forada per dins i les idees asfixiants de fa uns minuts tornen en forma de futurs hipotètics. Fa uns mesos vivia sol en un pis i ara visc rellogat en una habitació. D'ençà de **la broma** del Covid, tot s'ha capgirat vertiginosament. No visc al carrer però ja no tinc casa. Mitja vida a l'estil **Sodoma i Gomorra** en capsos dins d'un traster de lloguer i, l'altre mitja, un cos erràtic ensorrat en una habitació. Però... no, és impossible!

La meva consciència vessa **el perfum** del remordiment llefiscós i pudent que m'obliga a girar cua. El tros de vorera que ocupava al costat del caixer resta buit. M'obsessiona la idea de que he de fer alguna cosa per alliberar-me d'aquest penediment. Tombo el carrer, el vent torna a arremetre amb violència contra el meu cos i aixeca un paper que se m'enganxa a les cames.

Fastiguejat l'agafo per llençar-lo però abans no trobo una paperera li faig una ullada: "Demà en podries ser tu". Un profund desassossec inunda el meu esperit. Aquell encontre se m'antulla un senyal. Al fulletó cerquen voluntariat per col·laborar en una campanya d'ajut a les persones sense llar. De sobte, les meves passes troben un destí on adreçar-se.

Una dona amb un somriure sincer m'explica en què consisteix el voluntariat: "Hauràs d'administrar un qüestionari per conèixer quins dels serveis que oferim es pot adequar més a cada cas particular".

Decideixo començar l'endemà mateix i em torna a rebre la Carme que em presenta a qui farà el primer qüestionari: **"En Ximo** t'ho farà fàcil, per començar. Tothom té una història. La del Ximo és ben trista. Tenia tot el que desitjava: una bona feina, una casa amb jardí i una família exemplar. La seva vida es va esguerrar quan va perdre els fills i la parella en un accident. Va caure en una profunda depressió".

Entro al petit despatx on m'espera en Ximo, d'esquenes a la porta. Sec a la cadira i alço els ulls per trobar-me, per segon cop, amb aquella mirada que el dia anterior s'amagava sota el barret i m'ensenyava un cartell: "Demà en podries ser tu".